

Jazz amb veu pròpia

Text > XAVIER CASTILLÓN

Durant l'última dècada, el contrabaixista cassanenc Manel Fortià (1984) no ha parat ni un moment, com demostren les més de cinquanta referències discogràfiques en què ha participat, entre les quals destaquen mitja dotzena de treballs com a colíder i tres discos enregistrats amb diferents duets, per exemple *My old flame*, amb el pianista menorquí Marco Mezquida. A més, l'any passat Fortià va publicar el seu primer disc com a líder al capdavant del projecte Libèrica, titulat *Arrels* (Microscopi), i que està plantejat com una aproximació singular, entre el jazz i el flamenc, a una sèrie de cançons populars i tradicionals catalanes. Manel Fortià, que va viure a Nova York entre el 2017 i el 2020, ha publicat fa pocs mesos un altre disc com a líder, en aquest cas al capdavant d'un gran trio que completen Mezquida i el bateria francès Raphaël Pannier, que també va participar en *Arrels* i amb

qui Fortià també va gravar *Bulería Brooklyniana* el 2018, juntament amb el pianista Albert Marquès. *Despertar* és un disc molt més personal que *Arrels*, perquè els nou temes que inclou estan compostos i també produïts per Fortià, un dels més brillants representants d'aquesta generació d'homes de jazz catalans nascuts en els anys vuitanta i que acrediten una formació sòlida, en el seu cas a l'ESMUC, i una visió molt àmplia i desinhibida de la creació.

Despertar s'obre amb les notes greus del contrabaix en un tema titulat «Dormir» i acaba amb el mateix instrument introduint la peça que titula el disc, de manera que els set temes que es van succeint entre dormir i despertar serien com una cadena de somnis inspirats per les experiències vitals de l'autor, sobretot per la seva decisiva estada a Nova York («Em va canviar i vaig créixer molt, allà», diu Fortià). Parlant de somnis, el contrabaix de Fortià té una

MANEL FORTIÀ TRIO.
[amb Marco Mezquida i
Raphaël Pannier]. *Despertar*.
Microscopi, 2022.

musicalitat que va molt més enllà de la funció rítmica de l'instrument i actua com un coixí sonor gros i tou que integra el piano i la bateria en un tot homogeni que convida a submergir-s'hi.

CRIDA. *Star sol*. Crida, 2022.

DRIM_MAXÍN. *Kreant ralitats*.
Drim_maxín, 2022.

Sense regles Text > XAVIER CASTILLÓN

El palafrugellenc Sergi Castaño (1993), conegut com a Crida, és un bon exemple de com es genera ara la música a través de les xarxes i les plataformes digitals, sense regles que marquin quan i com s'han de mostrar les cançons. El projecte de Crida va néixer a principi d'aquest any a Instagram i, ja amb la seva forma definitiva

gràcies al productor Aleks Locksmith, els temes van anar arribant a les plataformes amb una regularitat implacable. *Star sol*, el seu quart senzill, és una bona mostra del no-estil de Crida, que pot manifestar la seva angoixa vital amb sonoritats més melòdiques («Volar») o amb les guitarres i cors combatius d'«Star sol».

Animal de rock-and-roll Text > XAVIER CASTILLÓN

La drim_maxín, «un artefacte sonor psicodèlic» que des de fa dues dècades dirigeixen el poeta i vocalista Joan Josep Camacho Grau (Joan Comes) i el guitarrista Rafael Cruz (R. Cru), es va tancar durant dos dies de febrer al Soundclub Studio de Salt, per primera vegada amb bateria (Mar Cavalls) i baix (J. Palmell Estrany). Amb

la bona orientació de Lluís Costa com a productor, la drim_maxín s'apropa més que mai al rock i al format de cançó en un disc intens i àcid, de guitarres i lletres esmolades, sense perdre la seva vocació d'animal inclassificable. Dedicat a la memòria de Pau Riba i Mark Lanegan, el disc està disponible a drim-maxin.bandcamp.com.